

ದಾಳ

■ ಮುದಿರಾಜ್ ಬಾಣದ್

ಕಲೆ : ಬಾವು ಪತ್ತಾರ್

ಶಾರದಮ್ಮ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದವಳೆ ರಬ್ಬರ್ ತಂಬಿಗೆಯಿಂದ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ನೀರು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ ಯಾರಿಗೋ ವಟುವಟ ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದಳು. 'ಅವ್ನ ಕೈ ಸೇದೋಗಾ, ಅವ್ವಿಗೆ ಬರಬಾರದು ಬರಾ, ಬಾಯಾಗ ಹುಳ ಬಿದ್ದು ಸಾಯಲಿ, ಗಬ್ಬು ನನ್ ನಾಟ್ಯ ಅಷ್ಟಿಗೂ ಚೆಂದದ ಹೆಂಡ್ತಿ ಇದ್ದಳಾ, ಅವನ ಕಳಸದ ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಹತ್ರ ಬಂದಾನ ಗಂಡ ಸತ್ತ ರಂಡೆ ಹತ್ರ ಬಾಡಕವ್ ಅವ್ನ ವಂಶ ನಿರ್ವಂಶವಾಗ್, ಹೀಗೆ ಶಪಿಸುತ್ತಾ ಅಲ್ಲೆ ಹೊಸ್ತಿಲು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಗಂಡನ ನೆನಸಿಕೊಂಡಳು. ತಂದು ಎಂಥಾ ಚಲೋ ಸಂಸಾರ. ಗಂಡ ತನಗೆ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ, ಉಂಬಾಕ ತಿಂಬಾಕ ಉಟಕಳ್ಳಕಾ. ಚೆಂದ ಚೆಂದದ ಬಟ್ಟೆ, ಕೊಳ್ಳಾಗ ಅರ್ಧ ತೊಲೆದು ಬೊರಮುಳ ಸರ, ಒಂದು ತೊಲೆ ಟಿಕಮಣಿ ಸರ, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ರೋಜದ ಬೆಂಡೋಲಿ, ನಡುವಿಗೆ ಹತ್ತು ತೊಲೆ ಡಾಬು ಮಾಡಿಸಿ ಹಾಕಿ ರಾಣಿ ಇಟ್ಟಾಂಗ ಇಟ್ಟಿದ್ದ. ಆದರೆ ಪರಮಾತ್ಮಗೆ ಯಾಕ ಇದು ಇಷ್ಟ ಆಗ್ಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಬಂಗಾರದಂತ ಗಂಡನ ಕರಕಂಡು ತನ್ನ ಪರದೇಶಿಯವಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಅಂತ ಕಣ್ಣೀರಾದಳು.

ಸೆರಗಿನಿಂದ ಚಹಾ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡ ಗ್ಲಾಸಿನ ಕೆಳಗೆ ಸೆರಗಿನ ಅಂಚು, ಗ್ಲಾಸಿನ ಮೇಲೆ

ಕಾಗದದ ಚೂರು ಮುಚ್ಚಿಕಂಡು ಶಾರದಮ್ಮನ ಮನಮುಂದೆ ಸರಸರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಅಗಸರ ನೀಲಮ್ಮ ಹೊಸ್ತಿಲ ಮುಂದೆ ಗರಬಡಿದವರಂಗ ಶಾರದಮ್ಮ ಕುಂತಿದ್ದು ಕಂಡು, 'ಯಾಕಾ ಶಾರದಮ್ಮ ಹಿಂಗ್ ಕುಂತಿದ್ದಿ, ಏನಾಯ್ತು? ನಿನ್ ಮಗ ನಿಂಗ್ನಾ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾನಾ' ಅಂದಳು. ಶಾರದಮ್ಮಗೆ ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ನಡೆದಿದ್ದು ಯಾರಿಗಾದ್ದು ಹೇಳಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಂಥ ವಿಷ್ಣಾನ ಯಾರಿಗಿಂತ ಹೇಳೋದು, ಹೆಂಗ್ ಹೇಳೋದು. ಈ ನಿಂಗ್ನಾಗ್ ಗೊತ್ತಾದರೆ ಬೆಂಕಿ ಬೆಂಕಿಯಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಸುಟ್ಟೆ ಬಿಡ್ತಾನಾ, ಈ ನೀಲಮ್ಮ ಬಂದು ಚಲೋ ಮಾಡಿದಳು ಅಂತ ಮನಸ್ಸಲಿ ಸಮಾಧಾನ ತಂದುಕೊಂಡು ನಿನ್ನೆ ನಡೆದ ಕತೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು.

ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಜೋರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ ದೆವ್ವದ ಗಾಳಿಗೆ ಕರೆಂಟ್ ಹೋಗಿ ಊರೆಂಬ ಊರು ಕತ್ತಲಾಗಿತ್ತು. ಚಿಮಣಿ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ಹಾಸಿಗೆನ ಮುಟ್ಟಿಸವಾಗಿ ಹಾಸಿಕೊಂಡು ಚಿಲಕನ ಹಾಕಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಇನ್ನೇನು ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತುತ್ತಿತ್ತು, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ಅಕ್ಕಾ ಅಕ್ಕಾ' ಅಂತ ಯಾರೋ ಕೂಗಿ ಬಾಗಿಲು ಬದಿಯುವ ಶಬ್ದ. ಇಷ್ಟೊತ್ತಲ್ಲಿ ಯಾರು ಅಂತ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದಳು. ಚಿಮಣಿಯ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. 'ಯಾರಪ್ಪಾ ನೀನು' ಅಂದಳು.

